

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

P S A L M I

ANTON OCVIRK

I.

V samotah noči in dnevov pretesnih mrzlih besed,
ob molku vase zazrtih duš, pojemo psalme žená,
ki nam z vetri iz polj, ki jim božajo lica otožna,
odpevajo s pesmijo las in oči in teles.
Opojne stopinje so vaših nog in vonj vaših las
je kot krone črnih rož, ki rasejo v deželah sanj.
Vse rdeče večere nad nami gorijo pogledi čakajočih oči,
kot roke hudó razprostrte ob prošnjah daritvenih ur.
V nočeh z mesečino bedenj obsijane nas žeja po rožnatih ustih,
v žgočih nemirih pijani moči svojih vročih strasti.
Blaženi utripi so src, skrivnostnih obročev ljubečih duš.
Kadar na ulice v mraku pada dež, slišimo v ritmu
pojočih voda bridki jok zapuščenih žena, ki v blazine
ihtе. Kot čaše ovenelih rož so telesa.

II.

Svete so pesmi vodà in sveta so pota zvezd,
ki iščejo v globinah noči podobe svojih lic.
Svete so setve, sveta je rast in sveta je smrt
v vednem poletu od dneva do mrtvih senc polnoči.
Sveti so hrami ubožnih otrok, ki v vročicah mislijo
na solnce, ki rase ob jutrih na drevju gozdov,
da z njim bi igrali se, dokler tema ne pade čez svet.
Sveta so pota brezdomcev, ki od rojstva trpijo na križpotjih noči,
da bi našli zadnji svoj dom. Tam gorí luč in so mislim
postlana ležišča pod stebri kipečih jasnin.

Sveti vojščakov so tabori, kjer spijo junaki trudni po bojih
v ranah ob ognjih ugaslih. Meči z ostrinami, polni krvi,
ležijo ob njih, čakajo dneva in močnih rok.

Sveta je beda ljudi, pod črnimi stropi objokana lica
brez sanj in brez upa na beli kruh. Roke trudne in revne,
ki nosijo težo trpljenj, so zgradile tempelj bodočih dni.

Svete brezupne so ure in sveti so spevi razbičanih duš,
sveta praznosta življenj in svete groze molčanj.

III.

Prisluhnil sem v grobnice, kjer angeli s tihimi spevi
pojó žalostinke.

Človek leži sredi mramornih sten, v mrazu stoletij brlijo
lojenke z dolgimi utripi.

Na licih nagubane srage mrtvih besed, kot zastori negibni
čez skrivnosti neme bi pali.

Na stenah podobe dihaajo v slogih stoterih vizije okostenelih
groz. — Molk smrti.

Tesno drug svet, kjer vse kamení in so v brezglasju bitjem
zakopane skrivnosti.

Kako iz krst veje mraz! Da ne bi videl voščenih rok
in steklenih oči,

kjer vžgani so bili nekoč pečati duš z živo krvjó.
Negibnost kriči.

Kako pojemo v tesnobah z obrazi bledimi težke akorde
psalmov mrtvaških!

P I S M O

T O N E S E L I Š K A R

Služkinja piše svojemu fantu.

Tako sem prišla semkaj, dragi moj!
Ti ne veš, kako je hudo!
Brez okna je izba na podstrešju
in polnoč je, ko sem vžgala svečo,
da ti pišem v daljni kraj.
Gospod in gospa sta šla v kino
in mene zebe. Mrzla je izba